

Dette er selvfølgelig en ganske overordentlig stor Fordel for dem, der skulle betale, at man altsaa bliver fri for det vilkaarlige Skøn, som kan være kedeligt nok at underkaste sig i den Kommune, man bor i, men som det dog vilde være alt for galt at skulle underkaste sig i en hel Del Kommuner, hvor man ikke bor, og hvor det vel kan være vanskeligt nok at kunne gøre de Indvendinger gældende, man i saa Henseende maatte kunne have.

Dette var altsaa den Indrømmelse, som den højtærede Minister ikke ret havde opfattet, og som jeg betragter som en meget betydelig Indrømmelse. Den anden Indrømmelse er den, at den mellemkommunale Beskatning kan gøres til Genstand for Paaklage hos en Overskattekommission. Jeg finder det ganske naturligt, at man er gaaet ind herpaa; thi de Kommuner, som der kan blive Tale om, ligge jo ikke altid i samme Amt; de kunne ligge i forskellige Amter paa Landet, og den ene kan være en Bykommune og den anden en Landkommune. Det er altsaa naturligt og rimeligt, at man her gør denne Indrømmelse og siger: „Ja, Klager over Skatteansættelsen i Erhvervs kommunen kunne indsendes til en Overskattekommission“, men en Indrømmelse er det; thi man har hidtil fra dette Tings Side bestemt modsat sig ogsaa dette. Derimod har jeg ganske vist for mit Vedkommende ikke fundet mig foranlediget til at forlange en større Indrømmelse, nemlig at man ogsaa for den i Opholdskommunen ansatte Skat skulde kunne klage i Stedet for som nu, til Amtsraadet, til en Overskattekommission, fordi jeg i og for sig ikke er enig hverken med de høje Regeringer, der har staaet paa det Standpunkt tidligere, eller med det høje Landsting. Jeg indser slet ikke, der er nogen Grund til, at Klager over den Skat, der er sat i Opholdskommunen, ikke skulde kunne afgøres gennem Amtsraadets Beslutning. Der er ingen Grund til at komme bort fra, hvad vi i saa Henseende ere vænnede til, og det saa meget mindre, naar man ser hen til den tredie Indrømmelse, der er gjort os, nemlig § 16 med dens Skattevedtægter. Hidtil har man jo kunnet sige: Det kan kun lidet nytte at klage til Amtsraadet, thi der er slet intet Grundlag for Klagen, Amtsraadet er næsten nødt til, naar det ikke gaar ud over alle Grænser, at give Sogneraadet Ret. Men naar der derimod nu indføres Skattevedtægter, er der dog et Grundlag for en Klage, saa at Amtsraadet ogsaa, naar den er berettiget, vil tage Hensyn til den.

Disse Skattevedtægter, tror jeg, er meget vel forsvarlige. Jeg er overbevist om, at de Forhøjelser af den saakaldte Skatteindtægt, som her er stillet i Udsigt, slet ikke kunne siges at være urimelige eller være for høje. Jeg tror heller ikke, man kunde gaa meget højere, og det er heller ikke nødvendigt altid at gaa saa højt. Hvis man i Amts- og Sogneraadet mener, at saa højt vil man ikke gaa, eller hvis man i Købstæderne mener, og hvis Indenrigsministeren mener, at man ikke skal gaa saa højt, behøver man det jo ikke. Jeg tror ikke, man med Rette kan sige, at det bliver en uretfærdig Beskatning, naar man anvender de Regler, som ere fastsatte her i § 16, 2det Stykke. Jeg forstod ikke den højtærede Minister, naar han mente, at Skatteprocenten herigennem kunde stige fra 1 til 6,4 pCt. Jeg forstaaer ikke, hvorledes den Beregning kommer ud. Det forekommer mig, at der slet ikke kan være Tale om en saa høj Stigning efter de Regler, her foreligger.

Den højtærede Minister havde en hel Del at indvende mod de Bestemmelser, vi have foreslaaet om Hartkornsskattens Fiksering. Han havde ikke saa meget at sige imod, hvad der stod, som med Hensyn til det, der ikke stod, idet den højtærede Minister mente, at det kun var et meget ringe Udbytte af Skattekommissionens Arbejde paa dette Omraade, at man ikke var naaet længere, til en virkelig Fiksering af Hartkornsskatterne. For det første maa jeg nu sige til den højtærede Minister, at denne Lov og disse Bestemmelser om Hartkornsskattens Fiksering maa jo dog ses i Sammenhæng med de andre foreliggende Love. Gennem de andre Love vil Hartkornet faa en meget betydelig Lettelse; en meget betydelig direkte Lettelse, jeg taler slet ikke om den indirekte, baade gennem Overgang til Kommunerne af Land- og Ligningsskatten og $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten og ved Overførsel af 0,4 pro mille af den Del af Formueskatten, som hviler paa de faste Ejendomme. Det maa man dog lægge Mærke til. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister vil faa Ret i, at man efter et Par Aars Forløb atter vil begynde at klage over Hartkornsskatterne og atter fordre Nedsættelser, atter Lettelser, atter Ændringer i de af os nu vedtagne Love. At den Tid kan komme, at Tidens Udvikling fører noget saadant med sig, maa indrømmes, men at det skulde ske meget hurtigt og meget snart, tror jeg nu ikke, der er megen Grund til at vente. Den højtærede Minister mente, at det, der særlig var kla-